

**nr. 214 634 van 28 december 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. Chihaoui
1083 Brussel, Landsroemlaan 40,**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 21 december 2018 houdende teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN BEURDEN, die loco advocaat CHHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat SCHREURS, die loco advocaat MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt op 21 december 2018 toe op de luchthaven van Zaventem, komende vanuit de Dominicaanse Republiek.

Na haar te hebben gehoord omtrent haar reisdoel neemt de verwerende partij op dezelfde dag een beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“de heer / mevrouw :

naam x voornaam x

geboren op **23.10.1997** te **Barquisimeto** geslacht (m/v) **Vrouwelijk**

die de volgende nationaliteit heeft **Venezuela**

houder van het document **nationaal paspoort van Venezuela** nummer **129091862**

afgegeven op : **27.10.2015**

afkomstig uit **Punta Cana** met **TB166** (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

...

(E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart een vriend van haar familie in Nederland te bezoeken en met deze persoon voor toerisme een rondreis in België, Nederland en Duitsland te willen maken. Ze is niet in het bezit van toeristische documentatie en kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België, Nederland en Duitsland. Verder is ze niet in het bezit van bewijzen van logies en beschikt niet over vervoersbewijzen."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM (PROCEDUREEL LUIK);
- AUDI ALTERAM PARTEM;
- FORMELE MOTIVERINGSPLICHT; ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN
- ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren. Dat verwerende partij verplicht is in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, hetgeen inhoudt dat “de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen”.

In geval van een terugnijving van een vreemdeling, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66 67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.” (Eigen vetjes)

Dat het arrest J.K. t. Zweden vervolgens zeer precies opsomt hoe het onderzoek naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM door de bevoegde diensten dient te gebeuren:

“85. In Saadi v. Italy (cited above, § 140) the Court held:

‘... for a planned forcible expulsion to be in breach of the Convention it is necessary – and sufficient – for substantial grounds to have been shown for believing that there is a real risk that the person concerned will be subjected in the receiving country to treatment prohibited by Article 3 (see paragraphs 125 and 132 above and the case-law cited in those paragraphs).’

86. In F.G. v. Sweden (cited above), the Court found the following concerning the assessment of the existence of a real risk:

‘113. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V, and Saadi v. Italy, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, Saadi v. Italy, cited above, § 129, and N. v. Finland, no. 38885/02, § 167, 26 July 2005). ...

114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant's removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 108, Series A no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general situation of violence existing in the country of destination (see Sufi and Elmi v. the United Kingdom, nos. 8319/07 and 11449/07, § 216, 28 June 2011). ...

116. It is for the Court to consider in an expulsion case whether, in all the circumstances of the case before it, substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if returned,

would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 of the Convention. If the existence of such a risk is established, the applicant's removal would necessarily breach Article 3, regardless of whether the risk emanates from a general situation of violence, a personal characteristic of the applicant, or a combination of the two. However, it is clear that not every situation of general violence will give rise to such a risk. On the contrary, the Court has made it clear that a general situation of violence would only be of sufficient intensity to create such a risk 'in the most extreme cases' where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see *Sufi and Elmi*, cited above, §§ 216 and 218. See also, among others, *L.M. and Others v. Russia*, nos. 40081/14, 40088/14 and 40127/14, § 108, 15 October 2015; and *Mamazhonov v. Russia*, no. 17239/13, §§ 132-133, 23 October 2014).'

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established in the Court's case-law that 'the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion' (see *F.G. v. Sweden*, cited above, § 115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination.

88. In assessing the weight to be attached to country material, the Court has found in its case-law that consideration must be given to the source of such material, in particular its independence, reliability and objectivity. In respect of reports, the authority and reputation of the author, the seriousness of the investigations by means of which they were compiled, the consistency of their conclusions and their corroboration by other sources are all relevant considerations (see *Saadi v. Italy*, cited above, § 143; *NA. v. the United Kingdom*, cited above, § 120; and *Sufi and Elmi*, cited above, § 230).

89. The Court also recognises that consideration must be given to the presence and reporting capacities of the author of the material in the country in question (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 231). The Court appreciates the many difficulties faced by governments and NGOs gathering information in dangerous and volatile situations. It accepts that it will not always be possible for investigations to be carried out in the immediate vicinity of a conflict and, in such cases, information provided by sources with first-hand knowledge of the situation may have to be relied on (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 232).

90. In assessing the risk, the Court may obtain relevant materials *proprio motu*. This principle has been firmly established in the Court's case-law (see *H.L.R. v. France*, cited above, § 37; *Hilal*, cited above, § 60; and *Hirsi Jamaa and Others v. Italy* [GC], no. 27765/09, § 116, ECHR 2012). In respect of materials obtained *proprio motu*, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations (see *F.G. v. Sweden*, cited above, § 117, quoted at paragraph 84 above). In its supervisory task under Article 19 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources (see *Salah Sheekh*, cited above, § 136). » (Eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Dat verwerende partij derhalve, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoekster diende te horen in een taal dewelke zij machtig is. Dat verwerende partij vervolgens haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen. Dat een pertinent onderdeel van deze overwegingen een deugdelijke controle van het artikel 3 van het EVRM betreft, gelet op het non-refoulement beginsel en het verbod op een indirect refoulement.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "Betrokkene verklaart een vriend van haar familie in Nederland te bezoeken en met deze persoon voor toerisme een rondreis in België, Nederland en Duitsland te willen maken. Ze is niet in het bezit van toeristische documentatie en kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België, Nederland en Duitsland. Verder is ze niet in het bezit van bewijzen van logies en beschikt niet over vervoersbewijzen."

Dat, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een

verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke « *il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention* » .

Dat verwerende partij, gelet op haar formele motiveringsplicht, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan nemen wanneer zij geen motivering opneemt betreffende artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht gehoord te worden, de formele zorgvuldigheidsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet naar recht verantwoord.”

2.2.2. Met betrekking tot de formele motiveringsplicht, blijkt uit een eenvoudige lezing van de beslissing duidelijk op grond van welke elementen in feite en in rechte deze werd genomen. Verzoekster citeert het determinerende motief van de beslissing ook in haar middel, waarmee ze aangeeft te weten waarop deze gesteund is. In de mate verzoekster de schending van het recht om gehoord te worden aanvoert, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster op 21 december 2018 om 11.00 uur werd gehoord door de grenspolitie, in het bijzijn van een inspecteur die optrad als tolk Spaans. Zij verklaarde enkel een vriend van de familie te komen bezoeken en met hem een toeristische rondreis in België, Nederland en Duitsland te willen maken. Uit het politieverlag blijkt ook dat zij verklaarde geen gevaar te lopen in het land van herkomst. Op geen enkel ogenblik blijkt zij gewag te hebben gemaakt van een vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij nagelaten heeft met alle relevante elementen rekening te houden bij het nemen van de beslissing tot teruggedrijving. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van de hoorplicht. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel, waarin verzoekster het ‘materieel luik’ van deze verdragsbepaling ontwikkelt. Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.3. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“• SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM (MATERIEEL LUIK);

A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Om onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen is vereist dat:

«134. *un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative . elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, entre autres, Price c. Royaume-Uni, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, Mouisel c. France, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et Jalloh c. Allemagne [GC], no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).*

135. *Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 120, CEDH 2000-IV).*

136. *Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements inhumains ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la « torture » les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Aydin c. Turquie, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et Selmouni précité, § 96) ».* (Eigen vetjes)

Wat betreft foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, heeft het EHRM volgende omschrijvingen vooropgesteld:

« 90. *Pour déterminer si une forme de mauvais traitement doit être qualifiée de torture, il faut avoir égard à la distinction, que comporte l'article 3, entre cette notion et celle de traitement inhumain ou dégradant. Ainsi que la Cour l'a relevé précédemment, cette distinction paraît avoir été consacrée par la Convention pour marquer d'une spéciale infamie des traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Irlande c. Royaume-Uni, précité, § 167, Aksoy, précité, § 63, et Selmouni, précité, § 96). Outre un élément de gravité, la torture implique une volonté délibérée, ainsi que le reconnaît la Convention des Nations unies contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants : en son article 1, elle définit la torture comme tout acte par lequel une*

douleur ou des souffrances aiguës sont intentionnellement infligées à une personne aux fins notamment d'obtenir d'elle des renseignements, de la punir ou de l'intimider (Akoç, précité, § 115). » (Eigen vetjes)

« 220. La Cour qualifie d'« inhumain » un traitement infligé « avec préméditation pendant des heures et [qui cause] soit des lésions corporelles, soit de vives souffrances physiques ou mentales » (ibidem, § 92).

Un traitement est « dégradant » s'il humilie ou avilit un individu, s'il témoigne d'un manque de respect pour sa dignité humaine, voire la diminue, ou s'il suscite chez l'intéressé des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à briser sa résistance morale et physique (ibidem, § 92 . Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 52, CEDH 2002 III). Il peut suffire que la victime soit humiliée à ses propres yeux, même si elle ne l'est pas à ceux d'autrui (voir, parmi d'autres, Tyrer c. Royaume-Uni, 25 avril 1978, § 32, série A n° 26). » (Eigen vetjes)

Met betrekking tot de toepassing van artikel 3 EVRM in uitwijzingszaken, herhaalt het EHRM haar vaste rechtspraak waarbij ze stelt:

«l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3.» .

« Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3, pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier. aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants pros crits par ledit article (art. 3). » .

Verwerende partij had moeten verzekeren dat een terugkeer voor verzoekster naar de Dominicaanse Republiek en Venezuela geen reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 EVRM.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoekster vloog vanuit Venezuela over Punta Cana te Dominicaanse Republiek naar België. Bij een terugdrijving zal verzoekster derhalve gedwongen dienen terug te keren naar Punta Cana in de Dominicaanse Republiek.

Verwerende partij had derhalve een deugdelijke controle moeten uitvoeren van de reële risico's op een indirect refoulement bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek. Dit dient eens te meer aan een controle onderworpen te worden, gelet op de volgende landeninformatie die gekend is, dan wel had moeten zijn bij verwerende partij:

"Dominican Republic: Although the country has a law to regulate the asylum process, several Venezuelans from a group that provides support to Venezuelan immigrants and asylum seekers in the country told Human Rights Watch that, in practice, it is difficult for them to apply. The obstacles include the short 15-day period after arriving in the country to submit the petition, the requirement to submit it in the capital, and a requirement for documentation that they do not have, they said.

Human Rights Watch has also received credible reports by several sources who requested anonymity of arrests of people who "look Venezuelan" and of deportations that lack due process and proper evaluation of protection needs. Venezuelan detainees do not have access to legal counsel, have no right to legally challenge their detentions, and are indefinitely detained until the Dominican Republic government deports them or the detainee pays for their ticket, credible sources told Human Rights Watch. Neither UNHCR nor nongovernmental groups are allowed in the detention center where they are being held, which limits their ability to monitor their situation and provide support."

"Despite some improvements in the way deportations were carried out by officials, the authorities failed to fully respect international safeguards against arbitrary deportations. For example, the authorities failed to serve deportation orders or to provide mechanisms allowing people who had been brought to detention centres and deported to challenge the legality, necessity and proportionality of detention as well as the deportation itself."

"Access to Asylum: The law provides for the granting of asylum or refugee status. The government has an established refugee protection system but did not effectively implement it. (...) Of the more than 300 asylum-seeker cases since 2012 that received a final decision, the government rejected 99 percent with the indefinite justification of "failure of proof." (...)

A 2013 CONARE resolution requires individuals to apply for asylum within 15 days of arrival in the country. Under this resolution, if an asylum seeker is in the country for more than 15 days and does not apply for asylum, the individual permanently loses the right to apply for asylum. The resolution also rejects as inadmissible any asylum application from an individual who has been in, or proceeds from, a foreign country where the individual could have sought asylum. Thus, the government makes inadmissibility determinations administratively before an asylum interview or evaluation by CONARE.

According to refugee NGOs, there was no information posted at ports of entry to provide notice of the right to seek asylum or of the timeline or process for doing so. Furthermore, these NGOs reported that

immigration officials did not know how to handle asylum cases. UNHCR protection officers were occasionally and unpredictably granted access to detained asylum seekers. CONARE policies do not provide for protection screening in the deportation process. By law the government must afford due process to detained asylum seekers, and those expressing a fear of return to their country of nationality or habitual residence should be allowed to apply for asylum under the proper procedures. Nonetheless, there was generally neither judicial review of deportation orders nor any third-party review to provide for protection screening.”

Dat verzoekster derhalve, bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek vreest te worden gearresteerd en zonder enige kwetsbaarheidscontrole, dan wel enige controle van haar nood voor bescherming, te worden gedeporteerd naar Venezuela. Dat zij bij deze vasthouding geen toegang heeft tot juridische bijstand of rechterlijke controle van haar detentie. Dat zij bovendien voor een onbeperkte termijn zal worden vast gehouden tot zij wordt teruggedreven naar Venezuela.

Dat verzoekster derhalve een indirect refoulement vreest naar Venezuela, alwaar de huidige socio-economische situatie schrijnend is en een reëel risico inhoudt van een schending van artikel 3 EVRM.

“The human rights situation in Venezuela deteriorated markedly in 2017. A wide range of civil and political rights violations, against a backdrop of reduced access to food and healthcare, were issues of particular concern.

The economic crisis, with hyper-inflation and continuing shortages of food and medicines, severely reduced the capacity of Venezuelans to meet their basic needs. (...)

The EU expressed its concerns about the lack of respect for and erosion of democratically elected institutions, violations of human rights and fundamental freedoms, and the urgent needs of the population that affected their rights such as the right to food and to health. (...)

The deteriorating humanitarian situation is likely to have increased Venezuelans' vulnerability to modern slavery, particularly to neighbouring countries (including islands in the Caribbean). These practices include sex trafficking (especially of women, girls and LGBT), domestic servitude and forced labour.”

“In Venezuela, “credible, shocking accounts of extrajudicial killings” and impunity for perpetrators, indicate that the rule of law “is virtually absent”, the UN High Commissioner for Human Rights (OHCHR) said on Friday, in a call for an international inquiry into the alleged violations. (...)

The issue of Venezuela's rights record overlapped into a presentation of a report on extreme poverty by Council-appointed Special Rapporteur Philip Alston.

He told Member States: “I and several other Special Rapporteurs reported earlier this year that ‘vast numbers of Venezuelans are starving, deprived of essential medicines, and trying to survive in a situation that is spiralling downwards with no end in sight’.”

“As of December 2018, more than 3 million Venezuelans have left for other countries in the region and beyond. Reasons cited for leaving included lack of food, medicine or essential social services, as well as incidents of violence and insecurity. Venezuelans continue to leave at an average of 5,000 a day.

Fluctuating oil prices and a drop in production, increased international pressure and sanctions and continued hyperinflation and disparity between the official and unofficial exchange rates will impact negatively on the economy, resulting in increased hardship and poorer living conditions in Venezuela. The deterioration of infrastructure, public services and security may impact UNHCR's operations in 2019.

Access to basic services also remains challenging. Limited access to formal schools is leaving many Venezuelan children without education. Limited access to health services, including chronic medication and treatment, puts Venezuelans with serious medical conditions at risk.”

“As the crisis has deepened, so has the threat. This road is a main artery to the east; seemingly bucolic, it is one of the most dangerous in the country.

Hunger is behind most everything here.

Hunger was behind the widespread protests that roiled the country in 2015 and precipitated the flight of millions of Venezuelans from the country.

Then, shortages of essential foodstuffs – milk, butter, sugar, pasta, flour, oil, rice, beef, and chicken – were estimated at 80-90 percent.

It has only gotten worse since.

By 2018, according to a report produced by three Venezuelan universities, only one in 10 Venezuelans could afford enough daily food. Hunger has blanketed the country. »

Dat bovenstaande informatie minstens een begin van bewijs is betreffende de erbarmelijke omstandigheden waar verzoekster in zal terecht komen bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Dat dit een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich mee brengt.

Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoekster.

In geval van een uitwijzing van een derdelander, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoekster bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek en Venezuela zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er gebeurt na een gedwongen terugkeer naar de Dominicaanse Republiek en Venezuela. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoekster naar de Dominicaanse Republiek en Venezuela.

Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoekster heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

2.2.4. Naar luid van artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet, "[doet] de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient de Raad bij het beoordelen van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM er tevens acht op te slaan dat er volgens de rechtspraak van het EHRM een "full and ex nunc assessment" dient plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 136).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan

een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens legt het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

Socio-economische overwegingen zijn in dit opzicht slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de betrokkene zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

De loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) volstaat niet om te besluiten dat er sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ook het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is leidt niet tot die vaststelling.

Ter ondersteuning van haar betoog, verwijst verzoekster naar de volgende informatiebronnen:

- Human Rights Watch, *the Venezuelan Exodus, the need for a regional response to an unprecedented Migration Crisis*, 3 september 2018;
- Amnesty International, *Amnesty International Report 2016/17 – Dominican Republic*, 22 februari 2017;
- United States Department of State, 2016, *Country Reports on Human Rights Practices – Dominican Republic*, 3 maart 2017;
- United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, *Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela*, 16 juli 2018;
- UN News Service, *Human Rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*, 22 juni 2018;
- <http://reporting.unhcr.org/node/10327>
- IRIN – Integrated Regional Information Network: *Hunger and survival in Venezuela*, 21 november 2018.

In de mate verzoekster een betoog houdt met betrekking tot de behandeling van Venezolaanse vluchtelingen in de Dominicaanse Republiek, blijkt uit geen enkel element dat zij als zodanig moet worden beschouwd. Verzoekster heeft vanuit Punta Cana in de Dominicaanse republiek met haar Venezolaanse paspoort het vliegtuig genomen, er blijkt niet dat zij daarbij werd gehinderd door de

Dominicaanse autoriteiten of dat zij op enig ogenblik werd opgesloten. Er blijkt ook niet dat zij uit Venezuela is gevlucht of als vluchteling in de Dominicaanse republiek heeft proberen te verblijven. De fotokopies uit haar paspoort bevatten meerdere in- en uitreisstempels met betrekking tot Venezuela, hetgeen op het eerste zicht lijkt aan te geven dat verzoekster zonder moeilijkheden kon reizen tussen Venezuela en de Dominicaanse republiek. Verzoekster legde bovendien een werkgeversattest voor waaruit blijkt dat zij sedert 5 juni 2018 als receptioniste tewerkgesteld is bij *Caribbean Petroleum Group*, een bedrijf gevestigd in de Dominicaanse republiek. Dit document lijkt aan te geven dat verzoekster verblijf houdt in de Dominicaanse republiek en er tewerkgesteld is. Waar zij verwijst naar lacunes in de beroepsprocedures, ongedetermineerde opsluitingen van asielzoekers en *refoulement* naar Venezuela maakt zij aldus geen verband met haar persoonlijke situatie aannemelijk. Ook in België blijkt zij geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, noch heeft zij op enig ogenblik enige vrees ten aanzien van een terugkeer naar Venezuela geuit. Uit het politieverlag van 21 december 2018 blijkt integendeel dat zij verklaarde dat zij geen problemen had noch gevaar liep in het land van herkomst.

Wat betreft de sociaal-economische situatie in Venezuela, beperkt verzoekster zich tot het in algemene termen verwijzen naar die situatie, zonder een verband met haar persoonlijke situatie aannemelijk te maken. De passages uit informatiebronnen die verzoekster citeert hebben betrekking op de gevolgen van de economische crisis, hyperinflatie en tekorten aan medicijnen en voedingsmiddelen. Verzoekster verduidelijkt evenwel niet op welke wijze zij persoonlijk hierdoor in haar levensomstandigheden in Venezuela wordt getroffen. Zij legde bovendien bij de grenspolitie een attest neer waaruit blijkt dat zij werkt als receptioniste in een bedrijf gevestigd in de Dominicaanse Republiek. Ook maakte ze voor de grenspolitie geen enkele melding van precare levensomstandigheden, maar verklaarde ze alleen maar een vriend in Nederland te willen bezoeken.

Verzoekster brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat zij persoonlijk een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar Venezuela. Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.5. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. VERHAERT